

створивши унікальний національний стиль оформлення книги. Його роботи відзначаються чіткою композицією, декоративністю та гармонійним поєднанням тексту й зображення.

Таким чином, Нарбут заклав міцну основу української національної школи книжкової графіки, а його роботи залишаються прикладом високого художнього рівня та оригінальної авторської стилістики, яка поєднує традиції і новаторство, декоративність і функціональність, національний характер і сучасний погляд. Нарбут залишив помітний слід у мистецтві, вплинувши на подальший розвиток української графіки.

Список використаних джерел

1. Українська абетка та казки в ілюстраціях Георгія Нарбута. Харків : Фоліо, 2019. 104 с.
2. Георгій Нарбут : альбом / авт.-упоряд. П. О. Білецький. Київ : Мистецтво, 1983. 118 с.
3. Нагорна О. Георгій Нарбут / Олена Нагорна ; худож.-оформ. О. А. Гугалова-Мешкова. Харків : Фоліо, 2021. 121 с.
4. А. Білоусова, Б. Завітій ; дизайн С. Биченко. Київ : Родовід, 2020. 408 с.

ХАРАКТЕРИСТИКА ТА МЕТОДИ СТИЛІЗАЦІЇ ЕЛЕМЕНТІВ ОРНАМЕНТУ В ГРАФІЧНОМУ ТА МУЛЬТИМЕДІЙНОМУ ДИЗАЙНІ

Оксана СІРА

викладач вищої категорії,

Черкаський державний фаховий бізнес-коледж, м. Черкаси

Візерунок – композиція створена з декоративних мотивів. Орнамент – візерунок, який складається з впорядкованих ритмічно елементів, що призначені прикрашати різні предмети та поверхні (книги, посуд, книги, текстильні вироби та інше).

Орнамент прикрашає та організовує поверхню, оперує конкретними формами, або стилізує реальні мотиви.

Особливості орнаменту:

- площинність,
- декоративна стилізація,
- зв'язок з поверхнею.

Композиційні орнаменти поділяються на:

- сітчасті,
- стрічкові,
- композиційно-замкнені.

В свою чергу за мотивами, що використовуються в орнаментах, їх поділяють на:

- Геометричні – ті, що складаються з простих форм, (хвилі, квадрати, хрести, меандри, спіралі, кола, меандри, безконечник)
- Зооморфні та рослинні (стилізація тварин та рослин)
- Комбінація геометричних форм з тваринними та рослинними.
- Стилзовані написи на архітектурних спорудах.

Орнаменти також поділяються на рельєфні та площинні. Орнаменти виконуються засобами живопису, малюнку, скульптури, залежно від матеріалу – на дереві, на тканині, на папері, на камені тощо.

В орнаментальній композиції колір відіграє важливу роль.

Суттєва ознака багатьох різновидів орнаментів – рівномірне чергування деяких елементів та чітко виражений ритм. Одна й та сама група елементів може повторюватись багато разів. Цю групу часто називають рапортом або мотивом, а частину поверхні, на якій розміщується рапорт, полем або фоном орнаменту.

Стилізація – це процес якісного відбору найбільш характерних ознак, свідомої відмови від усього другорядного.

Принципи стилізації:

- узагальнення форми в її межах;
- узагальнення форми зі зміною обрису;
- спрощення конструкції форми;
- зміна форми на більш декоративний;
- перетворення об'ємної форми на площину.

Перший метод стилізації полягає в певній імітації художнього стилю, що характерний для будь якого автора, течії, традиції, жанру. Стилізація – це прийом, що пов'язаний з творчим переосмисленням заданого об'єкту або орнаменту. Це процес створення образу даного об'єкту або групи об'єктів, що створюють зображення за допомогою узагальнення, відкидання дрібних деталей, зміни форми, де залишаються характерні риси, пропорції та співвідношення.

Прийоми спрощення, кольорового рішення та узагальнення беруться з певного зображення, або в даному випадку – народного орнаменту.

Рис. 1, 2. Види стилізації орнаменту

Другий метод стилізації ґрунтується не тільки на принципах спрощення, але й на інших ознаках, зокрема інтерпретації декоративних технік.

Цей метод полягає у візуальному відтворенні орнаментів ткацтва, вишивки, різьблення або розписів. Ці два методи можна об'єднати і сформулювати в один саме в контексті сучасного графічного дизайну: стилізація, в основі якої лежить інтерпретація декоративних технік народного мистецтва.

Рис. 3, 4. Види інтерпретації орнаменту

Отже, стилізація широко використовується в орнаменті вишивки, ткацтва, розписі посуду, текстилі, графіці, графічному та мультимедійному дизайні.

Список використаних джерел:

1. Михайло Яремків Композиція: творчі основи зображення. Навчальний посібник. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2005. 112 с.
2. Удріс-Бородавко Н. Графічний дизайн з українським обличчям. Київ: ArtHuss, 2023. 204 с.

ГЕНЕРАТИВНИЙ ДИЗАЙН У БРЕНД-АЙДЕНТИЦІ

Аліна ТАРАНУХА
студентка групи МД-25
кафедри інформаційних,

мультимедійних технологій та дизайну
Черкаського державного фахового бізнес-коледжу, м. Черкаси

Науковий керівник: викладач Іван МАНЗЕНКО
Черкаський державний фаховий бізнес-коледж, м. Черкаси

Класичні методи в брендингу поступово втрачають ефективність у контексті, що характеризується глобальною діджиталізацією та інформаційним бомбардуванням. Статичні логотипи та уніфіковані, статичні брендбуки замінюються гнучкими та адаптивними візуальними системами, які можуть адаптуватися до контексту та цільової аудиторії. Генеративний дизайн, інноваційний метод дизайну, є одним з найпотужніших інструментів, які ми маємо для створення таких «живих» ідентичностей сьогодні. Сучасний дизайнер може створювати такі речі, як форми, графічні візерунки або складні композиції, не вручну, а за допомогою алгоритмів, математичних правил або систем штучного інтелекту. Це дозволяє створювати майже необмежену кількість унікального, але візуально схожого контенту,